

Forhold, og jeg imødeser den ogsaa med Interesse. Jeg kunde tænke mig, at han ogsaa paa dette Punkt vil stille sig ved Siden af det ærede Medlem Hr. Pinstrup, idet jo ingen vil være i Tvivl om, at det var den højtærede Statsminister, der oprindelig lancerede Slagordet: Spænd Livremmen ind! Og det er blot en anden Form for det samme, det ærede Medlem Hr. Pinstrup bruger. Naar jeg i denne Forbindelse kommer ind paa det, er det for at sige, at der er een Mand i denne Sal, som jeg er fuldkommen sikker paa ikke deler det ærede Medlem Hr. Pinstrups Opfattelse af Byforholdene, og det er den højtærede Finansminister. For hvis man fulgte det ærede Medlem Hr. Pinstrups Raad og virkelig spændte Livremmen ind, strøg al Luksus af sig, saa vilde Statskassen praktisk talt være uden Midler. Jeg gad vide, om det ærede Medlem Hr. Pinstrup har erindret sig det. Hvem er det nemlig, som skaffer disse Midler? Ja, paa Landet morer man sig som bekendt ikke; højt regnet tillader man sig den Luksus at have et Radioapparat, men en Landmand, der kører i Bil, er jo noget, man næsten aldrig ser. Og der er saa mange andre Ting, man ikke gør paa Landet, men som man gør i Byerne. Hvad enten det nu er Snapsen, som vel giver nogle og tyve Millioner, eller det er Tobakken, der ogsaa giver en Sned Millioner, eller det er Forlystelsesskatten, som giver en 5—6 Millioner, eller det er Chokoladeskatten, der giver en 7—8 Millioner, eller det først og fremmest er Restaurationsskatten, som giver en 16—17 Millioner, saa er det jo Nydelsesmidler, som en Mand af det ærede Medlem Hr. Pinstrups Type maa kalde fordømmelige Livsvaner, og derfor kan man gaa ud fra, at den Skare, som flokker sig om ham, i hvert Fald ikke bidrager til disse Forbrugsafgifter. Altsaa med andre Ord, den Skare skulde jo netop, skulde man synes, se med en vis Tilfredshed paa, at der dog er andre, der gør det, og derigennem skaffer Staten de Midler, der skal til, for at det hele kan løbe rundt.

Jeg mener altsaa, det er et Forhold, der er Grund til at hæfte sig ved, at disse Skatter holder mærkværdig godt. Jeg personlig har Aar efter Aar næret Ængstelse for, at de i den Dyretid, i den økonomisk vanskelige Tid, hvori vi i det hele taget befinder os, ikke skulde kunne holde. Tiden har hidtil vist, at den Nedgang, der er i disse Forbrugsafgifter, er overmaade ringe og jo for slet intet at regne i Sammenligning med den Nedgang, der har været i Indkomst- og Formueskatterne. Altsaa

takket været dette Forhold, takket være Menneskenes daarlige Sider — det ærede Medlem Hr. Pinstrup bør jo aldrig glemme, at Staten her som saa mange andre Steder har sine allerbedste Indtægter gennem Spil og Spiritus og lignende Ting — er det paagældende Finansaar blevet godt.

Nu er Forholdet naturligvis det, at naar en Socialdemokrat taler om dette gode Resultat for Aaret 1926—27, vil han jo — og det gør han ogsaa gerne — slaa sig for Brystet og sige: her kan I se, vi Socialdemokrater forstaaer finansielt set at regere. Nu er det ingenlunde saaledes, at jeg vil frakende Socialdemokraterne, i hvert Fald nogle af dem, en vis økonomisk Sans, og jeg vil paa ingen Maade frakende den tidligere højtærede Finansminister Hr. Bramsnæs en saadan, ej heller — for at nævne en anden — vil jeg frakende det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte økonomisk Sans. Om de nu har denne Sans fra Naturens Haand, eller de har lært den i den konservative, frederiksbergske Administration, hvor de fik deres offentlige Skole, er et Spørgsmaal, man kan diskutere, men jeg vil, som sagt, paa ingen Maade benægte, at de to Mænd, jeg her har nævnt, har økonomisk Sans.

Men har dette nu paa det Statsregnskab, der foreligger, kunnet give sig stærkere Udslag? Kan man med Rette sige, at naar Resultatet er saa godt, som det faktisk er, skyldes det, at der indenfor Socialdemokratiet er Mænd, som har økonomisk Sans? Ja, noget har det naturligvis kunnet virke, men jeg vil dog spørge, om man kan antage, at de Herrer Bramsnæs og Friis-Skotte — jeg nævner specielt det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, fordi han er til Stede og kan tage til Genmæle ved en senere Lejlighed, hvis han finder Anledning dertil — har bidraget til, at Folk drak mere end forudsat eller røg mere Tobak, end man havde forudsat, eller at Tiderne har været saa daarlige, at vi højst sandsynligt faar en større Indførselstold, end vi havde troet at ville faa. Ingen vil dog vist kunne paa-staa noget saadant. Men det er dog disse Forhold, som er Aarsagerne til det saa stærkt forbedrede Regnskab, og det vil atter sige de Former for Beskatning, som vi indførte i 1920—24.

Jeg har gentagne Gange sagt nogenlunde det samme, jeg husker endog, at jeg en Gang irriterede det nu afgaaede Medlem Hr. Rode saaledes, ved at gentage det, at han i en Afbrydelse henviste til Spalte et eller andet. Om det nu var den rigtige Spalte, fik jeg aldrig konstateret, men det gør jo heller ikke noget; man kender Hi-